

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.819 van 19 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Isfahan en bent u Iraans staatsburger. Toen u veertien jaar was begon u zich te interesseren voor de communistische Fedayeen Agheliyet (Fedayeen Minderheid) en werd u beetje bij beetje meer actief. Bij uw activiteiten werkte u nauw samen met een zekere C. (...), die in 1368 (Iraanse tijdrekening, stemt overeen met 1989-1990 in de Gregoriaanse tijdrekening) opgepakt werd. U werd door hem verraden en op 18/11/1368 (7 februari 1990) werden zowel u als uw zus L.A. (...) (O.V.5.660.788) thuis opgepakt. Omwille van uw activiteiten werd u tot een gevangenisstraf van tien jaar veroordeeld. Uw zus kwam na twee jaar al vrij, maar u werd pas op 24/12/1376 (15 maart 1998) uit de Dasgerdgevangenis van Isfahan vrijgelaten. Kort na uw vrijlating verliet u Isfahan en verhuisde u samen met uw ouders naar Teheran. Aanvankelijk ondernam u niets meer voor de Fedayeen omdat u de draad van uw gewone leven terug wou opnemen. Uw houding veranderde evenwel in de vierde maand van 1378 (juli 1999) toen u de studentenmanifestaties observeerde. U bewonderde de moed van de manifestanten. Vandaar dat u opnieuw besloot in de organisatie actief te worden en via uw schoonbroer M. (...), de echtgenoot van uw zus en eveneens lid van Fedayeen, werd u opnieuw bij de organisatie betrokken. U zorgde voornamelijk voor het uitprinten en verspreiden van pamfletten in de stad. In verband met deze pamfletten kreeg u instructies van het centrale comité in Europa, hetzij via internet,

hetzij via tussenpersonen. In de elfde maand van 1382 (februari 2004) werd uw schoonbroer opgepakt in het kader van zijn actie tegen de volgens hem ondemocratische verkiezingen van 1382 (2004). Tot op het moment van het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal werd hij nog steeds vastgehouden. Een tweetal weken na zijn arrestatie werd in het appartement van uw zus een huiszoeking verricht. Aangezien ze toen niet aanwezig was, kreeg ze een convocatietoegestuurd. Ze ging hier niet op in en hield zich verborgen. Zelf ontving u ook twee convocaties omdat M. (...) uw naam aan de Iraanse autoriteiten noemde en hen van uw activiteiten op de hoogte bracht. Toen u geconvoceerd werd, was u niet bij uw ouders thuis – waar uw officieel domicilieadres was – omdat u intussen al onraad geroken had. U leefde een zekere tijd ondergedoken in uw appartement in Karaj waarvan behalve uw moeder niemand het adres kende. Op een dag werd uw vader gedurende 48 uur vastgehouden en ondervraagd over uw verblijfplaats, maar aangezien hij er ook niet van op de hoogte was, kon hij die hen niet doorgeven en werd hij vrijgelaten. Op 13/9/1383 (3 december 2004) besloot u, net als uw zus een tijdje daarvoor, Teheran te verlaten. Na een illegaal verblijf van ongeveer een jaar in de Verenigde Arabische Emiraten vertrok u naar België waar u op 16 november 2005 asiel aanvraagde. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u er vreest voor uw leven. Intussen vernam u dat uw ouders geregeld van onbekenden telefoontjes krijgen om hen psychisch te kraken. Daarom gingen ze een tijdje in het noorden van Iran wonen. In België ontplooit u geen politieke activiteiten omdat u ziek bent en niet over financiële middelen beschikt. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (Iraans boekje van de burgerlijke stand), uw rijbewijs, uw militaire kaart, een intern document uitgaande van de revolutionaire rechtbank van Isfahan waarbij aan de politiecommandant van de ordediensten van Isfahan de opdracht wordt gegeven de wagen van uw vader die tijdens uw arrestatie van 1368 (1990) in beslag genomen werd terug te geven, een bewijs dat uw vader tijdens uw verblijf in de gevangenis geld stortte, twee convocaties waarbij u opgeroepen werd te verschijnen op 4/9/1383 (24 november 2004) en 18/11/1383 (6 februari 2005) respectievelijk voor de revolutionaire rechtbank in Teheran op beschuldiging van deelname aan activiteiten gericht tegen de nationale veiligheid, een brief van Iraanse vluchtelingen die uw activiteiten voor Fedayeen in Iran bevestigen, twee pamfletten die u in Iran voor de Fedayeen verspreidde en een Belgisch medisch attest (d.d. 21/11/2007) dat volgens uw advocaat moet aantonen dat u zich niet alles precies meer kunt herinneren.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de aanleiding van de problemen die leidden tot zowel uw asielaanvraag als die van uw zus L. (...) telkens de arrestatie van uw schoonbroer/echtgenoot M. (...) is. In dit verband verklaarde u expliciet dat de problemen die uw zus in het kader van haar asielprocedure aanhaalde, namelijk dat ze ten gevolge van de arrestatie van haar echtgenoot en haar activiteiten voor de Fedayeen zelf ook in gevaar was, ook uw problemen zijn (CGVS 10/12/2007, p.3, p.9, p.11). In het kader van haar asielaanvraag nam ik evenwel een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in het algemeen en de arrestatie van haar echtgenoot in het bijzonder ernstig aangetast werd door een aantal ernstige inconsistenties in haar opeenvolgende verklaringen en door het feit dat ze bijzonder weinig accurate informatie kon geven betreffende de functie, de activiteiten, de arrestatie en de detentie van haar echtgenoot. Daar er aan haar verklaringen ernstig getwijfeld diende te worden, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie van uw schoonbroer, door wie uw engagement voor de Fedayeen verklikt zou zijn en waardoor u ook geconvoceerd zou zijn, in het gedrang. Dit geldt des te meer daar u eveneens weinig informatie betreffende de functie en de activiteiten van uw zus en schoonbroer kon verstrekken. Zo wist u niet wanneer uw zus na haar vrijlating opnieuw haar activiteiten opnam, kon u niet zeggen met wie ze binnen de organisatie in contact stond en, hoewel u onderstreepte dat haar echtgenoot een belangrijke functie binnen de organisatie bekleedde, kon u die functie niet precies omschrijven (CGVS 10/12/2007, p.3-5).

De geloofwaardigheid van uw beweringen terzake wordt nog verder op de helling gezet door het feit dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat aan de door u neergelegde convocaties volgens de welke u op 4/9/1383 (24 november 2004) en 18/11/1383 (6 februari 2005) diende te verschijnen voor de revolutionaire rechtbank geen enkele authenticiteitswaarde kan worden toegekend. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voornamelijk formele vormvereisten. Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten en die de kern

van uw relaas omvatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden en kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Iran. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring dat er na de beweerde arrestatie van uw schoonbroer omwille van uw Fedayeen-lidmaatschap een gerechtelijk dossier tegen u geopend werd. Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, maar beperkt op de hoogte bent van de juridische zaak die tegen u zou lopen. Nochtans onderhoudt u met uw familie telefonische contacten. Zo heeft u – ondanks het feit dat u op het moment van het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal al meer dan twee jaar weg was – bijvoorbeeld nooit gevraagd of er na die twee convocaties nog gerechtelijke gevolgen waren en of er in uw zaak reeds een vonnis gevelde werd. U gaf hiervoor de weinig afdoende uitleg dat u het zeker nooit zal vragen omdat er belangrijkere zaken zijn die u nog wil weten en dat, wat u betreft, geen nieuws goed nieuws is (CGVS 10/12/2007, p.11). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielaanvraag doet tevens afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het feit op zich dat u twee convocaties neerlegde waaraan geen enkele authenticiteitswaarde kan worden toegekend, zoals hierboven reeds werd aangehaald, doet ook vragen rijzen over de authenticiteit van het document van de revolutionaire rechtbank van Isfahan en het stortingsbewijs, temeer daar het document van de revolutionaire rechtbank op een vrijdag uitgereikt werd, wat in de Iraanse context hoogst bevreemdend is. Dit werpt dan ook ernstige twijfels op aangaande de authenticiteit van dit document en zet dan ook uw bewering dat u vroeger al in verband met uw Fedayeen-activiteiten veroordeeld werd op de helling. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw shenasnameh, uw rijbewijs en uw militaire kaart bevestigen hoogstens uw identiteit en het feit dat u uw legerdienst vervulde. Hieraan wordt door mij in deze beslissing niet getwijfeld. De pamfletten van de Fedayeen en de brief van de Iraniërs die uw activiteiten voor de Fedayeen bevestigen zijn niet van die aard dat ze op een objectieve manier op een specifieke band tussen u en deze organisatie wijzen. Aldus doen deze documenten geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u uw bewering dat er omwille van uw activiteiten in Iran een gerechtelijk dossier tegen u geopend werd niet aannemelijk gemaakt heeft. Het medisch attest toont inderdaad aan dat u een medische behandeling ondergaat, maar beschrijft niet welke medische problemen u heeft noch wat de oorzaken ervan zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoeker de schending in van het eerste artikel A(2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van administratieve handelingen en van het algemene principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak.

Verzoeker stelt dat de door hem ingeroepen motieven wel degelijk beantwoorden aan de criteria van de Conventie van Genève, minstens dienen ze te leiden tot het verlenen van de subsidiaire bescherming.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5.1. Verzoeker is het niet eens met de motivering van de Commissaris-generaal dat zijn geloofwaardigheid in het gedrang komt doordat hij dezelfde problemen aanhaalt als zijn zus waaraan het Commissariaat-generaal de hoedanigheid van vluchteling geweigerd heeft omdat aan haar verklaringen ernstig getwijfeld kan worden. De beweringen van het Commissariaat-generaal kunnen echter niet getoetst en onderzocht worden, betoogt verzoeker, vermits de beslissing noch het administratieve dossier van zijn zus bij het administratieve dossier werden gevoegd. Verzoeker stelt vervolgens nog dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen de verhoren van hem en zijn zus, noch tussen de verschillende verhoren van hem zelf. Deze vaststelling is dan ook van die aard de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te bevestigen, aldus verzoeker.

2.5.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat hij zich in zijn asielrelaas op dezelfde problemen baseert als zijn zus L.A.. Gelet op de verbondenheid van verzoekers asielrelaas met dat van zijn zus kan aldus door de verwerende partij terecht verwezen worden naar de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen en de daaruit voortvloeiende negatieve beslissing ten aanzien van haar. Daarenboven betwist verzoeker evenmin de vaststelling van de verwerende partij dat hij weinig informatie kon verstrekken betreffende de functie en de activiteiten van zijn zus en haar echtgenoot, waar de arrestatie van verzoekers schoonbroer toch de aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst uitmaakt, zodat deze pertinente motivering als niet betwist en vaststaand wordt beschouwd. Aldus kon de verwerende partij terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas besluiten, aangezien de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas immers niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Aangaande verzoekers argumentatie betreffende het ontbreken van de beslissing en het administratief dossier van zijn zus waardoor de beweringen van de Commissaris-generaal niet getoetst en onderzocht kunnen worden, is de Raad van oordeel dat dit argument feitelijke grondslag mist, gelet op het feit dat desbetreffende informatie wel degelijk aan het administratief dossier is toegevoegd (zie deel 2 van stuk 18) en verzoeker ze aldus had kunnen raadplegen gebruik makend van zijn inzagerecht.

2.6.1. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat er geen authenticiteitswaarde toegekend kan worden aan de door verzoeker bijgebrachte oproepingen voor de Revolutionaire Rechtbank omdat *“Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname formele vormvereisten.”*, betoogt verzoeker dat er nergens in de beslissing wordt aangehaald welke de niet-vervulde vormvereisten zouden zijn, noch waarom ze als essentieel zouden moeten worden beschouwd. Bovendien meent verzoeker dat het niet-voldoen aan essentiële vormvereisten van een document uitgaande van de openbare overheden zeker geen bewijs is van het gebrek aan geloofwaardigheid van de inhoud van dit document. Er kan eveneens toegevoegd worden dat de onderzoeksmethode van het Commissariaat-generaal ernstig bekritiseerd werden, waartoe verzoeker verwijst naar *“Analyse critique du traitement des dossiers iraniens par les instances d’asile”*, CIRE, april 2004 (<http://www.cire.irisnet.be/ressources/rapport/analyse-04-2004.pdf>).

2.6.2. De Raad wijst verzoeker op de volgende motivering in de bestreden beslissing : *“De geloofwaardigheid van uw beweringen terzake wordt nog verder op de helling gezet door het feit dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat (...)”*, waarin aldus duidelijk wordt weergegeven dat verzoeker de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert kan terugvinden in het administratief dossier (zie deel 1 van stuk 18), hetgeen verzoeker aldus eveneens had kunnen raadplegen gebruik makend van zijn inzagerecht. Daarin staat vervolgens vermeld dat de informatie afkomstig is van twee vertrouwensadvocaten in Iran. De eerste advocaat geniet binnen de internationale gemeenschap in Teheran de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten en de tweede advocaat is een specialist strafrecht. Beide advocaten werken sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Beide personen hebben tevens een jarenlange ervaring op juridisch gebied en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid werd door de CEDOCA-researchdienst kritisch geëvalueerd. Uit deze evaluatie bleek dat de resultaten van de onafhankelijke analyses van de advocaten gelijklopend waren. De CEDOCA-researchdienst voerde van 2002 tot 2007 reeds meer dan 100 authenticaties van documenten uit en beschikt hierdoor over een zeer uitgebreide database aan informatie omtrent de inhoud en vormvereisten van Iraanse juridische documenten. De analyses van de door verzoeker neergelegde convocaties geven duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van beide documenten. Zo betreft het hier een typeformulier van een oproepingsbrief van de Algemene Rechtbank, waarmee verzoeker wordt opgeroepen te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank. Deze laatste beschikt echter over haar eigen typeformulieren, met een eigen logo en zal deze van de Algemene Rechtbank dan ook niet gebruiken. Verder is het dossiernummer niet correct daar de verwijzing naar het nummer van de kamer van de rechtbank die de zaak behandelt, ontbreekt. De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht dat deze documenten geen enkele bewijskracht toegekend kan worden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker met het vervolgens door hem geciteerde artikel geenszins aantoont dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt, gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, in casu niet correct zou zijn. Aldus worden de vaststellingen in de bestreden beslissing door verzoeker niet in een ander daglicht gesteld en kan er bijgevolg terecht geen bewijswaarde toegekend worden aan de beide convocaties.

2.7.1. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal verder geen gegronde reden heeft om de authenticiteit van het document van de revolutionaire rechtbank betreffende de teruggave van het voertuig van zijn vader in vraag te stellen, nu er betreffende dit stuk geen anomalie werd weerhouden. Er ligt immers geen bewijs voor dat de gerechtelijke autoriteiten geen enkele beslissing zouden nemen op vrijdag. Bovendien wordt er volgens verzoeker door het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden met de verklaringen van andere Iraanse vluchtelingen die zijn activiteiten voor de Fedayeen bevestigen. De verwerende partij trekt immers deze verklaringen niet in twijfel maar beperkt zich tot het stellen dat dit geen objectief bewijs zou zijn van de band tussen hem en Fedayeen, hetgeen niet kan nu hij pamfletten bijbrengt waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld. De bijgebrachte bewijsstukken ondersteunen op degelijke wijze zijn relaas, aldus verzoeker.

2.7.2. Aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen in casu niet het geval is. Het gegeven dat er “geen anomalie” werd vastgesteld door verwerende partij in het stuk betreffende het voertuig van verzoekers vader en het bedoelde stuk aldus niet van valsheid wordt betwist doet daaraan geen afbreuk. Aan stavingstukken kan immers ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid iedere bewijswaarde worden onzegd (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410).

Waar verzoeker nog verwijst naar het door hem neergelegde attest waarin verschillende Iraanse vluchtelingen zijn activiteiten voor de Fedayeen bevestigen, is de Raad van mening dat dit ‘attest’ terecht door de verwerende partij niet in aanmerking werd genomen, daar de verschillende Iraanse vluchtelingen bezwaarlijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd en er dan ook aan dit ‘attest’, dat overigens op vraag van verzoeker werd opgesteld, geen officieel karakter kan worden toegekend en aldus geen bewijswaarde.

2.8.1. Betreffende het verwijt van gebrek aan interesse voert verzoeker aan dat dit te wijten is aan het feit dat hij ernstig ziek is. Hij lijdt aan een agressieve vorm van kanker, volgt zware chemotherapie en vecht voor zijn leven zodanig dat zijn problemen in zijn land van herkomst op de achtergrond zijn geraakt.

2.8.2. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat niettegenstaande verzoeker nog contact heeft met zijn familie, hij geen verdere informatie kan verstrekken over de gevolgen van zijn problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker weet niet of hij nog actief vervolgd wordt. Dit wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Voor zover verzoeker deze onwetendheid vergoelijkt door te wijzen op zijn gezondheidstoestand, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zijn medische toestand geenszins inriep ter verantwoording van het feit dat hij niet kon zeggen of er al een vonnis werd geveld in zijn zaak, noch of er nog gerechtelijke documenten toegekomen waren. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor de weinig afdoende verklaring gaf dat hij dergelijke vragen zeker nooit zal stellen, dat er belangrijkere zaken zijn die hij nog wil weten en dat, wat hem betreft, geen nieuws goed nieuws is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 3, p. 10-11).

2.9.1. Verzoeker betoogt ten slotte nog dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Men kan immers niet beschouwen dat de motivering voor de weigering van de hoedanigheid van vluchteling dezelfde is als deze van de subsidiaire bescherming vermits de gronden van die twee verschillende statuten verschillend zijn.

Verzoeker meent dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade “*overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b m.n. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst*”. Uit verschillende bronnen blijkt dat Iraanse staatsburgers

die naar Iran terugkeren bij hun aankomst ondervraagd en zelfs aangehouden worden. Het risico voor afgewezen asielzoekers op ondervraging en opsluiting is des te reëler, zeker indien zij hun land illegaal verlieten. Het illegaal verlaten van Iran wordt overigens bestraft met een gevangenisstraf en/of boete, betoogt verzoeker onder verwijzing naar 'Home Office Border & Immigration Agency, *Country of Origin information Report Iran*, 4 mei 2007'. Verzoeker verwijst tot slot nog naar zijn actuele gezondheidstoestand en benadrukt dat het duidelijk is dat er een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat indien hij in deze toestand wordt aangehouden en opgesloten om verhoord te worden.

2.9.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bedoelde beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Verder wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het door verzoeker beweerde illegaal verlaten van zijn land integraal deel uitmaakt van zijn voorgehouden relaas van de feiten dat om voormelde reden als ongelooftwaardig wordt beschouwd. Derhalve kan evenmin aan de wijze waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten enig geloof worden gehecht en kan verzoeker de vaststelling dat personen die illegaal Iran hebben verlaten, worden bestraft met een gevangenisstraf en, of een geldboete, niet dienstig opwerpen. Ook verzoekers verwijzing naar zijn slechte actuele gezondheidstoestand waardoor bij een aanhouding en opsluiting in Iran er sprake is van een reëel risico op onmenselijke behandeling is ter zake niet dienend daar een mogelijke opsluiting door de Raad enkel kan worden aangenomen in het kader van een geloofwaardig asielrelaas wat in casu niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.